

Поетія

Ганна Кревська (Марина Кононенко) – поетка, журналістка, член НСЖУ. Народилася 1979 року в Лубнах на Полтавщині, де мешкає і сьогодні. Входить до місцевого літоб'єднання імені Олесь Донченка й мистецького об'єднання “Сходи” (Полтава). Працює в лубенській районній газеті “Вісті”. Авторка поетичної збірки “Коли опадають вітри” (1998), лауреатка премії імені В. Симоненка та обласного конкурсу молодих поетів Полтавщини “Поетичні зорі – 2004”, дипломантка Міжнародного конкурсу “Гранослов”.

Друкувалась у збірках “Відлуння Василевого Різдва” (Полтава, 2004), “Поетичні зорі” (Полтава, 2004) “Віршограй” (Миргород, 2005), “Україна – моя батьківщина” (Київ, 2006); антології поезії Полтавщини ХХ ст. “Калинове гроно” (Полтава, 2005); в альманасу молодих полтавських авторів “Острови” (Полтава, 2007).

ТРИСТА ЛІТ ДО ВЕСНИ

Триста літ до весни –
Дочекатись, добитись корінням,
Ген ідуть ясени –
По коліна у талій воді.
У розливи брести,
Наче небу назватися рівним,
На полях берести
Дописати про дні молоді...

Про земну круговерть
У неораних суглинку скибах,
Перетерту на дерть
Хуртовину в далеких полях.
Про зелені думки...
Перша брунька розкриється тихо,
Ти її не почувеш,
А я відшукаю у снах.

До розливу – роки,
Та між небом і Небом – моління.
Під водою стежки:
Крига кришиться, скрикує світ...
Ти скінчаєш пости,
У собі відчуваєш коріння,
Певно, час розцвісти,
Та тобі – триста літ, триста літ...

ОЧЕРЕТЯНІ ПІСНІ

Хата, покинута вітру,
Співає вночі очеретом.

Мелодія – посестра плавнів –
На глині тримає балки.
Хотілося бути світом,
Що вріс у вербову колиску.
Тепер – попід стріхою миши
Полохають прошені сні.

Хата складає пісню
Жовтаві зернині проса.
Вологі долоні призьби
Прохають у неба тепла.
То, може, весняний вітер
Приб'є на одвірки прощу
Для Кореня нашого роду,
Який заблукав у світах.

* * *

Тут немає чужої руки –
Тільки рухи.
Б'ється селезень в груді крихкий,
Пада пухом.
Всю тебе оминають слова оп'янінням.
В рукавах піднімається в такт біла піна.

Кожен крок по паркету скрипить
Ще півкроком.
Не спинися і не усміхнись
Ненароком.
В будинкову, гарячу імлу входить вечір.
Відкривають йому дзеркала, вікна, плечі...

Деся бринять кришталеві бра
Комаринням.
Можна випити погляд ваш

